

TVRDA JE TO BESJEDA

21. nedjelja kroz godinu, B

Nevjerojatno do koje mjere može čovjek Bogu protusloviti! Nepojmljivo je koliko čovjek može ustrajavati u samouništenju, koliko može raditi sam protiv sebe. Izgleda upravo začuđujuće koliko čovjek može skrivati glavu u pijesak, koliko je kadar „od istine uho odvrćati, a bajkama se priklanjati“ (2 Tim 4,4). Što se to zbiva s čovjekom? Evo primjera iz današnjeg evanđelja.

Bio je to epilog. Za mnoge Isusove učenike kraj jedne iluzije. Prisjetimo se: Isus je silnim i do tada neviđenim znakovima pokazao da od Boga dolazi, da je Božji Sin. Govorio na takav način da su ljudi hrlili za njim, da nikoga nije ostavljao ravnodušnim, tako da su čak rekli: „Nikada nitko nije ovako govorio“ (Iv 7,46). Čudo umnažanja kruha i ribica bilo je stvarno veličanstveno: silno mnoštvo, „oko pet tisuća muškaraca“, ne računajući žene i djecu, bili su tome svjedoci. I onda je sav taj narod, ali i njegovi učenici, očekivao daljnje velike znakove koji su očigledno išli u jednom posve određenom smjeru: uspostavi Božjeg kraljevstva na zemlji, tj. jake židovsku državu u političkom smislu. I onda je za njih došlo razočaranje: Isus uporno govori o Božjem kraljevstvu koje je u nama i govori o Kruhu koji ostaje za život vječni.

Onda su mnogi njegovi učenici, ne bez gorčine, rekli: „Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?“ Htjeli su reći kako su u biti utaman potrošili vrijeme provedeno s Isusom. Isus međutim ostaje pri svome nauku. Kad su to čuli, mnogi su njegovi učenici otišli su a da se nisu osvrnuli. Zvuči tragično, baš kao u Judinu slučaju: „Juda uzme zalogaj i odmah iziđe. A bijaše noć.“

Dragi prijatelji, ja ne bih toliko dramatizirao. Bili smo i mi toliko puta u prilici reći: „Tvrda je to besjeda!“ Svatko se od nas u životu znao pobuniti zbog neke muke i nevolje. I ja i ti velimo koji puta: „Tko to može razumjeti?“ Teško mi je i mučno uvijek prihvatiti ono što Bog preda me stavlja. Ne prihvaćam od prve svoje dužnosti i svoju ulogu u Božjem narodu. Služiti Bogu nije kao jesti puding od čokolade! Za Isusove učenike nije bilo tragično i porazno to što su rekli: „Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?“ Tragično je što su razočarano otišli. Čovjek je toliko puta pitalac pred Bogom. To su bili manje više svi proroci. Jeremija: veli: „Jao meni, majko, što si me rodila, da svađam se i prepirem sa svom zemljom“ (15,10). Ilija je posve slomljen dok govori: „Već mi je svega dosta, Jahve! Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih“ (1Kr 19,4). Konačno, i Isus je zavapio: „Eli, Eli, lema sabahtani?“ (Mt 27,46). No, svi su oni ustrajali na svome putu. Njihova tjeskobna pitanja su samo znak njihove velike ljubavi prema Bogu, kad su unatoč nejasnoća ipak htjeli vršiti Božju volju.

To je poruka za nas. Prepuni smo protivrječnosti, nedosljednosti, slabosti. Toliko puta ne razumijemo ni sebe ni svoje mjesto u Crkvi i u društvu, toliko puta smo zdvojni, toliko puta bismo se i s Bogom prepirali. I sve je to normalno. Samo jedno si ne smijemo dopustiti. Da odemo. Unatoč svega, mi ostajemo. Prostdušno, iskreno, zajedno s Petrom govorimo: „Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga. I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji.“ Sretnoga li Petra: Duh mu je uvijek u pravom trenutku nadahnuo pravu riječ. Ali ne samo za njega. Za nas je ta riječ. Nje se držimo.

Zvonko Pažin